

november 2015

Indijski ocean 2015

Madagaskar

1. november 2015, nedelja

Nosy Sakatia

Noč čarovnic je bila prijetna, dan mrtvih tudi. Kar se tiče vremena, namreč. Vreme je neprimerno lepše, kot na rajskih Sejšelih. Kar se pa ostalega tiče pa... sem cel dan delal. Ukrajinci so svoje stvari popravili in kodiranje in podpisovanje deluje brezhibno. Še nekaj takih dni brez motenj in mislim, da bo vse končano. Počasi bova lahko izplula iz LTE-landije. Čas je že.

Bob kar naprej opozarja, da je MJO aktiven v zahodnem Indijskem oceanu. Postreže še z odlično spletno stranjo francoskih meteorologov iz Noumee, ki kaže, da je na našem koncu zaradi tega ciklogeneza bolj verjetna, kot sicer. Nj-dobru. Se pa MJO pomika proti vzhodu in verjetnost za ciklon zato pada. Tudi GSF za naslednjih deset dni ne predvideva tropskega vala in kompozitna verjetnost za Mozambiški kanal je za prihodnje tedne blizu 0%. Ampak, GSF se je že velikokrat motil. Kakorkoli, počasi se bo vseeno potrebno umakniti in pustiti naravi, da počne, kar počne že eone.

Kak teden še računam na občasni 3G net, potem bomo za dobrih tisoč milj prepuščeni na milost in nemilost Inmarsatu. Do sedaj naju ni še nikoli pustil na cedilu, je pa to svojo zvestobo vedno krepko zaračunal.

ta znak je bil v eni oštariji

zebu na paši

bankovci z lepimi motivi; za en euro dobiš cca 3.400 ariarov

2. november 2015, ponedelje

Nosy Sakatia

Ob jutranji kavici se pogovarjava ali naj narediva objavo danes ali jutri. Jasno, kar se da prestaviti na jutri, se na jutri tudi prestavi. Danes torej lahko še v miru delam. Neverjetno, koliko sem naredil v zadnjih dveh dneh, ko sem imel mir! Večina zadev je pod streho, nekaj malenkosti dokončam do decembra. In napišem navodila.

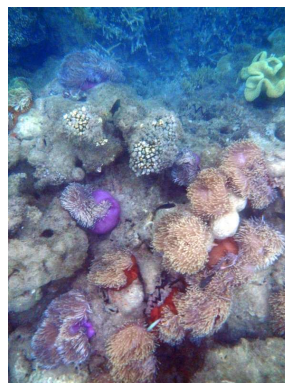
Še en lep sončen dan Vesna izkoristi za plavanje. Vprašanje, koliko jih bo še takih. Morje bo kmalu postalo hladnejše in naseljeno z ne najbolj dobronamernimi bitji. Naslednje snorkljanje bo verjetno šele na Karibih. Naslednja roštiljada pa prav kmalu. Oglja imava do Južne Afrike dovolj, še odlično zebuovo meso kupiva in bo.

Dvoje mailing pogajanj je bilo danes na sporedu. Ko so nam na Sri Lanki skopirali SE Africa Waters Pilot, so spregledali dva lista. Ravno tista dva, ki sta za naslednjo plovbo zanimiva. Vesna piše na Imray. Email v 20 let stari knjigi je še vedno aktiven, odgovori pa sam komercialni direktor. Kar nekaj pink ponka je bilo. Najprej hoče seveda prodati knjigo, potem poslati fotokopije po pošti in na koncu le pristane na skene teh štirih strani po emailu.

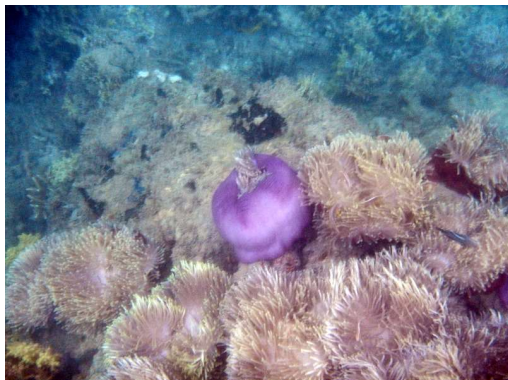
Druga zadeva je marina v Maputuju. Nimava viz za Mozambik in ne veva še ali bi šla tja ali ne in glumila gljivu, plačala podkupnino policajem na meji in dobila dovoljenje za mesec bivanja. No, marina pomeni, da bi lahko tam pustila barko in šla malo tudi naokoli. Kombinacija je vsekakor zanimiva. Vendar. Conrad, šef parade, nama napiše, da imajo prostor in sva dobrodošla, da pa lahko prideva le ob plimi, ker sicer marina "dries to mud". Hmm... spet nekaj novega. Pa je spet pink ponk z maili in Conrad zagotavlja, da je to čisto ok in da je blato globoko dva in pol metra in da barka pač plava v blatu ob oseki. Dokler je privezana je to kul, le izpluti takrat ne more. Za podkrepitev svojih trditev pošlje fotko, na kateri sta dve barki lepo privezani na pontone, ki ležijo na blatu, barki pa pogreznjeni plavata v njem. No, če obstajajo blatne kopeli za ljudi, zakaj ne bi tudi za barke. Ampak. To moram vsekakor prespati.

koliko rakov na kupu če le ne bi bila tak zajc, bi imela za večerjo rakce na žaru....tako pa ...

v morje sem se spravila šele ob pol petih in je bila že zelo slaba svetloba in kalna voda

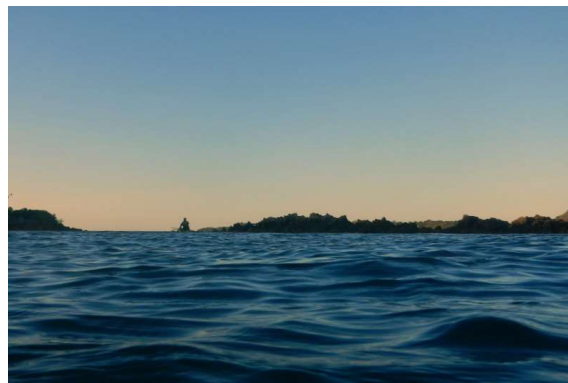
no vijolične barve pa še nisem videla teh koral (običajno rdeče ali oranžne)

lion fish oz. po slovensko plamenka oz. Pterois ... lepo ga je gledati

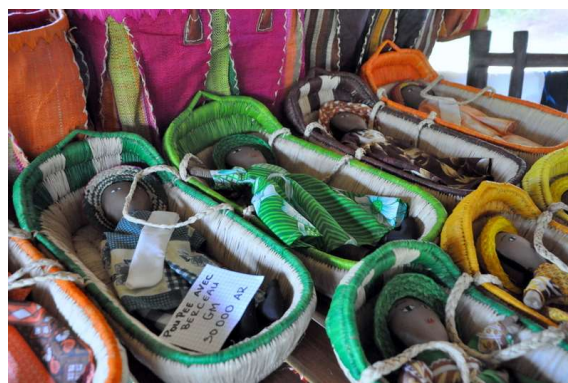
tukaj je bila že skoraj tema in brez luči je slaba fotka za spomin je dobra tudi taka

jaz plavam, ribič vesla ...večerna idila v dokaj toplem morju

veliko hiš je dvignjenih; so skromne a skrbijo, da je vsaj pred njihovimi vrati pometeno !

madagaskarske pupe po 9 eurov - jasno za turiste

to fotko nam je poslal šef marine v mozambiku ... v samem blatu ... še wc školjke ne moreš sprati :)

3. november 2015, torek

Nosy Sakatia - Hell Ville, Nosy Be - Russian Bay

Ob desetih sva v Helle Ville, pol ure kasneje sva klirana (le zakaj so Sejšselci za taisto opravilo potrebovali štiri dni?). Razdeliva se v dve skupini, jaz grem na črpalko, Vesna k uradnikom. Preveč nafte kupim, nimam jo kam viliti in tako po novem Mala prevaža gorivo v plastenkah od vode in buteljkah, v katerih je bilo še dan poprej južnoafriško vino. V drugem naskoku na Hell Ville sva skupaj. Na tržnico in v trgovino zavijeva, svežo hrano morava nabaviti za naslednje tedne. Od sveže hrane jaz nabavim sirčke in salamice, čips in arašide, kavo in smetano ter snikerse in bountije. Vesna vse ostalo. V složni ekipi vsak pač dela tisto, kar zna. Ker nama ostane še nekaj malega šuškovcev, zavijeva na pivo. Pravzaprav sva nameravala popiti dve, pa sva tako nesrečno izbrala lokal, da za evro in pol dobiva samo eno nadstandardno pivo. Hic!

Ob enih se torej posloviva od Nosy Beja in njegove okolice in odplujeva novim zmagam naproti. Ena zadnjih letos. Ko sva priplula, nas je bilo kruzerjev kar nekaj, danes sva bila sama (in veliko domačih, madagaskarskih, jadronic). Večina pomorskih popotnikov je odplula čoporativno sredi oktobra (ker novembra je pa vendar že ciklonska sezona - kot, da bi bilo to digitalno). In ta čopor je sedaj večinoma v Richards Bayu. Vendar, na žalost ne vsi. Železni konj ni prišel. Posadko

je rešila tovorna ladja. In tisti, ki so prišli, so včeraj doživeli urnebes. 8 Bf je potopilo pontone v marini in poškodovalo barke na njih. Res si ne morem kaj, da se ob takih podatkih ne bi vsakič posebej spomnil jadralcev, ki strumno trdijo, da jadrajo pri 12 Bf (kjer so energije najmanj štirikrat večje od tistih, ki so potopile marino - vendar njim in njihovim plovilom sploh ne pridejo do živega!).

Prvi postanek je že dvajset milj oddaljen Russian Bay. Proti pričakovanju nisva sama, štiri jadrnice smo v ogromnem zalivu. Ciklonska luknja. In LTE luknja, hic. No, 3G še vedno dela. Ampak, po napornem delu zadnjih nekaj dni, se bo nocoj kar prileglo malo pavze. Mislim, da bo mirna noč. Domačin privesla v svojem outriggerju in nudi - potapljanje. V angleščini. Pove tudi, da je v vasici na obali gostilnica. Hmmm... midva pa brez domačih soldov.

Kool nama je vedno skrbno čuval dinghi - razpoznavni znak : klobuk

Jimmy veliki organizator vedno v rdeči majčki s kapo

nekateri nosijo vreče cementa kar na glavi

pa še nekaj fotk domorodskih jadralcev....

...katere znova in znova občudujemo...

v zalivu Russian Bay je vasica

4. november 2015, sreda

Russian Bay - Nosy Iranja - Nosy Valiha

V popolni bonaci se barka rola, pa naj bi bil to vendar popolnoma zaščiten zaliv. Le kje pride val notri? Kakorkoli, ko spraznim baterijo na računalniku, se Vesna zbudi in takoj izplujeva. Dve urici poje motorček in sva sidrana sredi turkizne modrine. Ni veliko otokov na Madagaskarju z belimi plažami, in belo mivko na sidrišču, večinoma je mivka rjava. Še celo jaz se spravi v vodo. Vesna itak. Pa je kmalu nazaj. Na otoku, ki se imenuje Otok želv, ni videla nobene. Niti ni videla kaj dosti koral in rib. Prej kot v uri se vrne, razočarana.

Se je pa naredil v tem času veter. Popoldanska termika, različica nam poznanega maestrala. Prav lepo jadrava in prijadrava do najbolj južnega izmed štirih otokov otočja Radama. Karte, ki so bile do sedaj za Madagaskar kar točne, tukaj odpovedo poslušnost. Vedno uporabljam dve in še satelitski posnetek, če je na voljo. Za ta predel gugl ne pokaže ničesar, le morje. Obe kliščni karti mi kažeta ravno dno 30 m. Vendar. Sonar kaže 4 m. In to kar nekaj časa. Nečartirana plitvina. Ufff... No, pa saj sva blizu sidrišča in na sidrišču vidim veliko bojo. Mogoče se pa nanjo privežem? Nak, ne bo šlo! Zadnji hip odvijem, boja označuje čer. Vidljivost v vodo je zelo slaba, tudi Vesna na premcu ni videla nič, le echosounder je zaznal nevarnost. Lepo previdno preskeniram dno, dve šoli v roku ene ure sta bili dovolj! Precej globoko se sidrava, upam da ne bo težav. Ponoči je napovedana bonaca.

Nosy Iranja - voda kalna zaradi mivke;

koral izredno malo, veliko uničenih; pa tudi rib nič kaj dosti

je pa zato izredno lepa plaža in kar dosti turistov je bilo videti

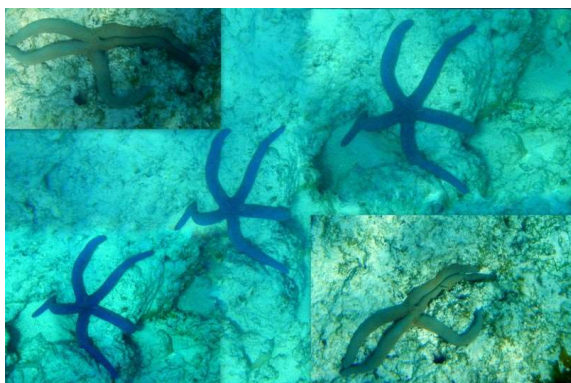
poleg hotelskih gostov je bilo videti tudi domačine

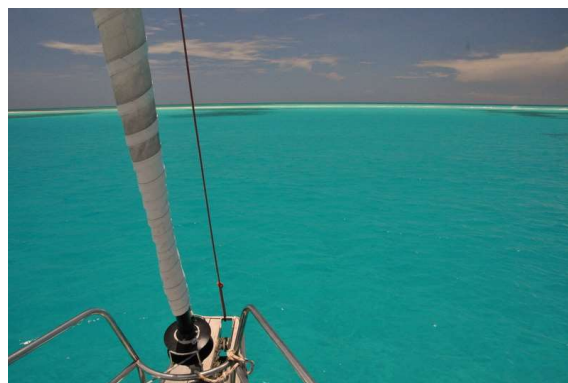
tudi tukaj je zemlja večinoma rdečkasta

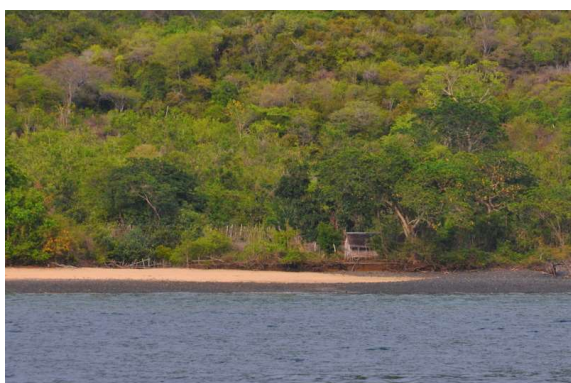
majhen otoček za reefom

no, bilo je tudi nekaj morskih zvezd, dve različni vrsti

barva morja je tudi kapitana zvalila v morje za kratek čas

krem barve plaža in črna plaža ...kot eurocrem :) = Nosy Valiha

Nosy Valiha naj bi bil privatni otok; pa vendar na njem so bile tudi malgaške hiške in ljudje (Nosy Valiha)

na drugi strani otoka pa šotori z belimi turisti (Nosy Valiha)

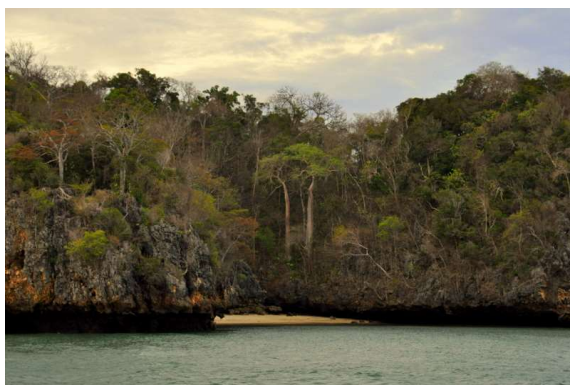
že zelo zgodaj so po Nosy Valihi bili domačini aktivni

5. november 2015, četrtek

Nosy Valiha - Moramba Bay

Danes zamenjava vlogi. Vesna sedi za krmilom in se izogiba podvodnim pastem (in ribičem v drevakih), jaz se prelevim v pisatelja in pišem navodila za davčne blagajnike. In še nekaj malega poflikam program in ga objavim, ko plujeva skozi 3G področje. Na splošno internet tukaj sploh ni tako slab, kot so nama ga predstavili predhodniki, večino obale je pokrite in tudi kjer je signal le 2G, dela presenetljivo hitro in predvsem zelo zanesljivo. Vidi se, da obremenitev omrežja ni velika.

Tik pred mrakom priplujeva preko zank in ugank na vhodu v Moramba Bay. Čudovito! V pilotu sem prebral, da je tukaj lepo, ampak v pilotu itak za vsako luknjo piše, da je lepa. No, tukaj to definitivno drži. Skale iz peščenjaka, podobno kot v svetovno znanem zalivu Phang Nga na Tajskem, vendar neprimerno lepše in neprimerno številnejše. Za dodatek so med njimi plažice, ki se jih niti najmanj ne bi sramovali (rajski) Sejšeli. Imajo pa otočki nekaj, česar pri prej omenjeni konkurenci ni bilo videti. Veliko velikih baobab dreves. Čudovita so! Ni čudno, da so ljudje verjeli, da v njih prebivajo njihovi najpomembnejši predniki. Hja, ko ne bi bilo pred leti na tem koncu sveta vojne bi se James Bond sigurno sprehajal tukaj in ne na Tajskem. In za povrhu, tak naravni biser ni zaščiten kot narodni park (če samo pomislim, kaj vse so na Sejšelih prodajali kot naravno čudo!), kaj šele umeščen v Unescovo svetovno dediščino. Res škoda.

pozna ura in otoki v senci, zato scena ne pride do izraza

ta pa ne more neopazno jadрати

nisva sama v zalivu Moramba - še tri barke

baobab drevesa so prav hecna: kot z razkrečnimi rokami in skuštrano frizuro stojijo

6. november 2015, petek

Moramba Bay

Odločila sva se, da si zaliv pogledava z dingijem. Škoda bi bilo zapustiti tako čudovito mesto brez tega izleta. Vendar. Noč je bila vetrovna in tudi jutro je še tako. Malo počakava. In še malo. Pa je ura poldne, ko se veter šele toliko umiri, da je plovba s čolničkom sploh možna. In ne bo dolgo, veter se vrača. Ponoči ga je napovedanega 30 vozlov.

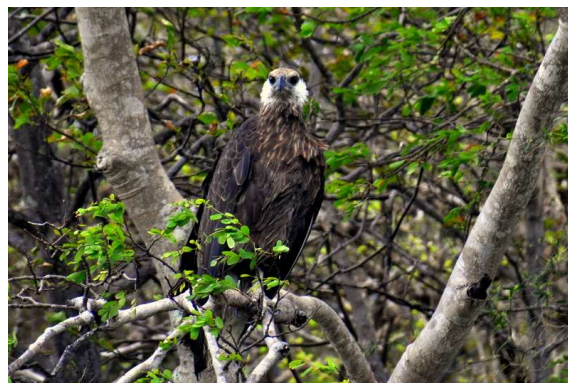
Poln rezervoarček goriva skuriva v slabih dveh urah fijakanja med res odštekanimi otočki. Kot nož ostre skale, spodrezane med oseko in med njimi peščene plažice. Na njih pa baobabi. Ogled bi bil najlepši v večernem soncu in ob največji oseki, samo kaj, ko nisva kreatorja časa in vremena. Tole bi bila (in se bojim, da tudi bo že kar v bližnji prihodnosti) odlična turistična destinacija za peketne vodene izlete. No, za enkrat je še osamljen zaliv, dostopen le turistom na jadrnicah. In nas ni malo, ki se ustavimo v Morambi. Danes nas je na sidrišču pet, Evita je poročala o številki štirinajst, prostora je pa, no ja, za nekaj sto...

Sosede pobarava, kdaj in kako mislijo nadaljevati. Jutri, povedo. Vsi enako. In vsi dodajo, da ne skupaj, ker ostali gredo drugače. Hja, meni se zdijo vse njihove poti enake. Na drito v Južno Afriko in če bo sila, pit stop v Mozambiku.

Ko je že čolniček v vodi, je na ograjci prostor za roštiljček. Vetrček ga lepo razpiha, ni bilo veliko dela s pripravo.

danes na vrsti baobabi

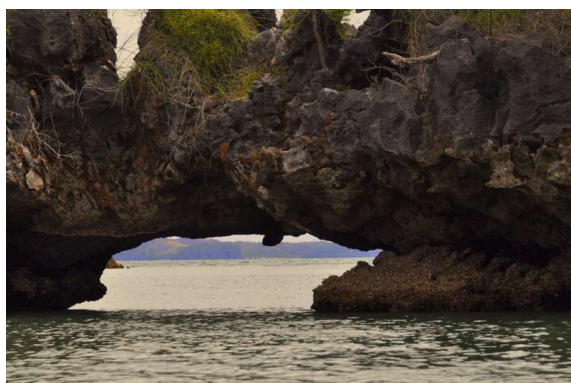
ujeda z modrim kljunom in modrimi nogami

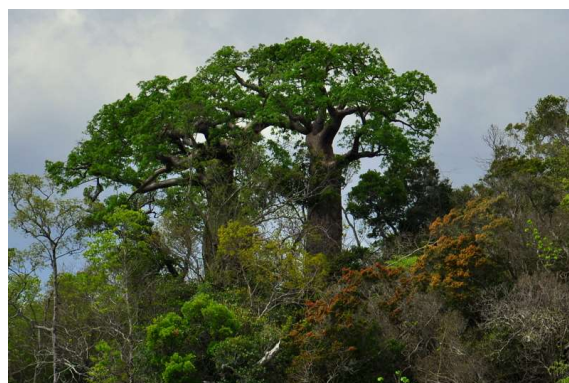
male gobice posejane po zalivu

na enem koncu odkrila vasico; nihče od domačinov ni prišel danes do nas

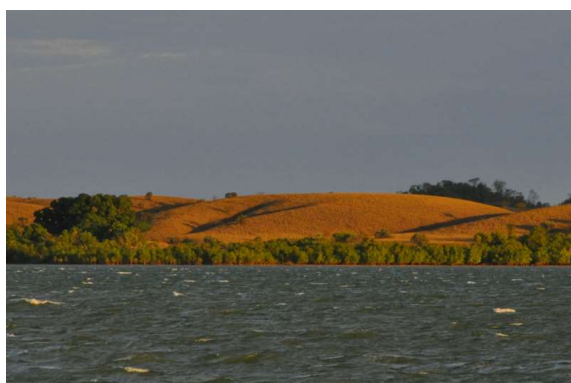
pogled na drugi konec zaliva skozi luknjo v otočku

veliko je slišati ptiče, ki glasno vpijejo, žal jih nisem videla od blizu; nekaj jih je bilo tudi v tej luknji skritih

ko sem delala fotko smo bili štirje; proti večeru pripluje še ena jadrnica

na drugi strani zaliva so večinoma mangrovi in rdečkasta zemlja

zelo valovito je v zalivu, no tudi piha, piha...

rumeno listje me spominja na jesen...no, tukaj je sedaj v bistvu proti koncu sušno obdobje in bo več padavin v bodoče

7. november 2015, sobota

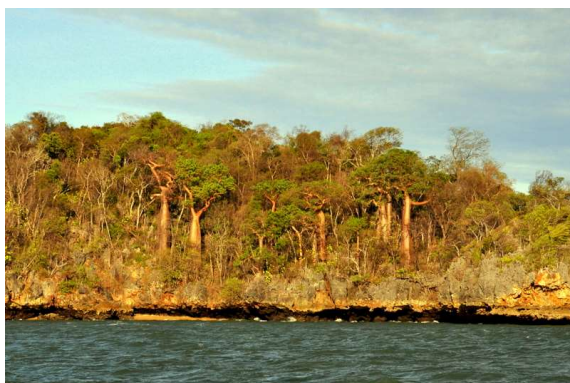
Moramba Bay - Baly Bay

Vetra je bilo ponoči precej, tudi dopoldan ga je veliko. 30 vozlov smo imeli napovedanega, naše sidro pa v blatu nekako ne drži najbolje. Ok, 80 m verige na 7 m globine bi moralo zadoščati. Ker pa ne maram presenečenj, sem si včeraj na telefon naložil nekaj aplikacij tipa "Anchor Alarm". Moram reči, da so luštkane in ne vem zakaj si tega nisem omislil že kdaj prej. Instrumenti so energijsko požrešni in jih ponoči nerad puščam prižgane, telefonček je pa prižgan tako ali tako. Zadeva lepo deluje. In omogoča mirno spanje.

Sosed je Mylady že sinoči prestavil nekaj sto metrov bliže izhoda iz zaliva. Zjutraj je ob prvih sončnih žarkih dvignil sidro in izplul. Izgledalo je, kot da se boji, da bi ga kdo prehitel. Mala dvigne sidro po ritualni jutranji kavici, izpluje pol ure za Mylady in jo prehiti kot bi mignil. Že ob devetih zjutraj izgine Mylady s horizonta za nami. Saj ne, da bi tekmoval z njim, to bi bilo otročje, ampak lepo je pa vseeno tako suvereno prehiteti barčico naše velikosti. Ja, zanimivo, od petih bark na sidrišču to jutro, je bila Mala med večjimi. To se ne zgodi ravno pogosto.

Močan jutranji veter počasi jenjuje in ob dveh popoldan ga ni več. Ko hitrost barke pade pod tri vozle, prižgem motor. Mahajanga torej odpade, ne prideva pred nočjo. Z vetrom plujeva preko 7 vozlov, z motorjem na 1800 obratih pa le dobrih 5. Prepočasi. Morda se zjutraj ustaviva v Baly Bayu, noč nameravam prejadrat. Ponoči bo spet vleklo.

Pokrajina na levi je enolična, vendar ne bi mogel reči, da ni lepa ali pa vsaj zanimiva. Dolga peščena plaža z belo mivko, popolnoma samotna. Dolga plaža pomeni kakih 50 km neprekinjenih belih sipin. V ozadju gola rdeča ravnina. Do sem vse lepo in prav. Problem se pojavi v morju. Tako je, kot v JV Aziji, kalno in zeleno. Na ustju rek pa rjavo. Bljak!

v jutranjem soncu je vse lepše

baobabi so res odštekani

skuštrani otočki

rdečkasta zemlja, vendar nič kaj lepo morje; Madagaskar je velik za 30 Slovenij!!!

8. november 2015, nedelja

Baly Bay - Juan De Nova

Ob šestih zjutraj se nisva ustavila v Baly Bayu. Šele ob treh ponoči se je naredilo toliko vetra, da lahko jadrava, ne bi se ustavljal po nepotrebnem. Itak sva postanek nameravala izkoristiti samo za počitek, kaj drugega tukaj nimava iskati. Čisto krmni veter diktira eno jadro. Bonaca malo pred poldne pa motor. No, tokrat je veter nazaj v dobri uri in potem imava celo popoldne lep bočni veter, 3-4 Bf. Še pred mrakom je Cap San Andre za nama in pred nama Mozambiški kanal.

Gledam, kje bi se ustavila. Kombinacija vetrov in tokov diktira sredinsko ruto in na njej sta le otoka Chesterfield in Juan De Nova. Reef Bassas Da India in otok Europa sta precej s poti. No, bova videla, če se vremenska napoved obdrži. In če bova sploh plula mimo. Nekako sem se odločil, da se usmerim proti otoku Bazaruto in se tam ustavim, če bo vreme slabo, sicer pa dalje, morda do otoka Linga Linga ali celo do Maputa. No, do tja je še zelo daleč in vremenska slika se lahko hitro spremeni.

Proti jutru sva plula tik (tale tik pomeni manj kot miljo) ob ribičih v lesenih kanujih z jadri. Brez luči, jasno. In brez lune. Ni šans, da jih vidim, še posebej, če spim. Radar jih je videl. Presenetljivo majhna in še lesena tarča za popolnoma zanesljiv radarski odboj. No, zakaj so ti ribiči v outriggerjih zanimivi za zgodbo? Zato, ker se nahajajo 50 milj od najbližje obale!

Juan De Nova

9. november 2015, ponedelje

Juan De Nova - Ilha da Inhaca

Vetra danes nisva dočakala. Jadra sicer dvignem, vendar brez pomoči motorja ne gre. Poleg vsega imava še nasprotni tok. V lepem sončnem vremenu torej primotorirava na osamljen otoček sredi Mozambiškega kanala, Juan de Nova. Francoski je in to nama dajo takoj do znanja. Oglasi se VHF. Precej daleč sva, dobro miljo od obale, pa prepoznajo našo zastavo in registracijo na boku. Vojska. Malo poklepetamo (v angleščini), potem pa le izdahnejo, da je to francosko vojaško področje in da nekako turisti sem najbolj ne spadajo. Izpluti morava še pred nočjo. No, saj sva tako ali tako nameravala. Očitno želijo imeti tale mali raj samo za sebe.

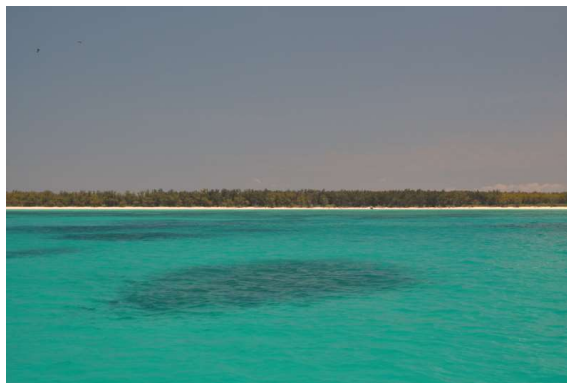
Res je raj! Podobno kot Glouriese. Turkizno modra voda pred otokom se razteza skoraj deset milj od obale, na otoku je gozdček in ptiči, neskončno ptičev. Kaj so Francozi ljubitelji ptic ali pa morda Hitchcockovi fani, da jih imajo toliko na svojih otokih? Podobno, kot na Ile du Lys. In plaža se razteza od enega konca otoka, do drugega, 5 km jo je, same bleščeče bele mivke. Podvodni svet, ki ga Vesna takoj napade s fotičem (še preden naju pokličejo), pa ni kaj prida.

Čeprav je otoček res kot iz pravljice, ne bi ostala preko noči, tudi če nama ne bi bilo povedano, da morava oditi. Sidrišče ni mirno za nočno spanje in napovedano vreme v naslednjih dneh nama omogoča prijetno plovbo proti Južni Afriki. Ne gre ga zamuditi. Tudi napoved tokov je ugodna.

Mozambiški kanal

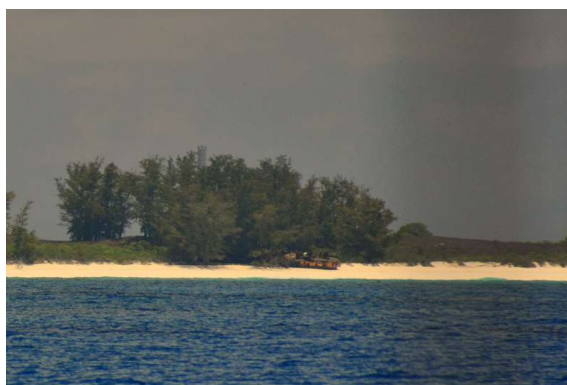
Juan de Nova ...

kakšna sprememba barve morja in čistosti

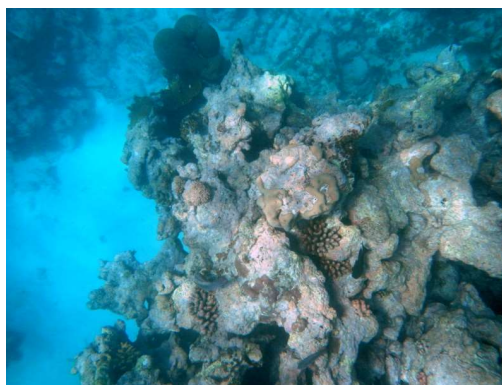
lepa bela peščena obala

edini problem je, ker je na njem vojska in ni dovoljeno iti na otokgrrr..

sem si pa izborila plavanje (iz zdravstvenih razlogov :)

in bila totalno razočarana: koral izredno malo, rib tudi ...

zaradi mivke in reefa je bila voda skaljena, pa še tok je bil

je pa lep pogled na to modrino

Indijski ocean 2015

Mozambiški kanal

10. november 2015, torek

Juan De Nova - Ilha da Inhaca

Ponoči se sicer naredi toliko vetra, da dvignem jadra, vendar brez motorja ne gremo nikamor v 3 kt bočnega toka. Motorsailava. Dopoldan še to ne gre več, veter pade na 1 Bf in jadra le še opletajo. Lep sončen dan izkoristiva za delo, Vesna še za peko kruha in pranje perila. Električne in vode je v izobilju.

Vremenske napovedi se spreminjajo. Še včeraj je bilo napovedano brezvetrje za naslednjih deset dni, danes je že vidna fronta, ki bo preletela kraje preko vikenda. V ponedeljek se veter obrne v jugozahodnik. V nedeljo ponoči naj bi bilo vetra blizu 50 vozlov. Treba bo najti kakšno varno luknjo, da se skrijeva vanjo, ko čakava, da gre fronta mimo.

11. november 2015, sredo

Juan De Nova - Ilha da Inhaca

Sredi noči brez lune in z neskončno zvezd končno lahko ugasnem motor. Lep bočni veter 3-4 Bf naju med zasluženim spanjem žene cilju naproti s povprečno hitrostjo blizu 8 vozlov. No ja, od tega tok doda vozel. Končno se nama je obrnil v idealno smer. Napoved tokov za Mozambiški kanal približno kar drži, smo pa na koncu petdnevnega cikla in danes sem z neta potegnil novo, prilagojeno zadnjim razmeram. Tu, kjer sva, se ni bistveno spremenila. Kar precej drugačna pa je v delu kamor plujeva.

Tudi vremenska napoved se precej spremeni. Doživim neprijetno presenečenje. V soboto naju pred Maputom čaka prehod do sedaj nenapovedane fronte. Dobrih 30 vozlov v kljun. Ne vem, ne vem... Ni bila napovedana, nekako se je vrnila dan in pol pred resnejšo fronto v noči na ponedeljek. Ravno toliko, da nama je pokvarila načrte. Nekam se bo treba skriti pred Maputom, samo kam? Zadnje skrivališče je dobrih 200 milj prej s precej triki preходом preko sand bara. Le ob high tide. Torej, če se zavlečeva tjakaj, sva pečena do srede, počakati morava prehod obeh front. Sidrana za otokom brez infrastrukture.

Včeraj sem od državnih mojstrov za davčno potrjevanje računov dobil odgovor na vrašanje Ukrajincev, ki sem jim ga postavil natančno 17 dni nazaj (in vmes dvakrat urgiral). Priznali so, da jim strežniki še ne delajo in da preverjanja certifikatov niso predvideli, da pa ga bodo sedaj dodali. Hmmm... torej se bo vsak krijumčar prihodaka lahko izgovarjal, da nekega računa ni izdal, ker oblast ne bo mogla dokazati, da ga ni potrdil pri njih. Najbrž tako hudo ne bi bilo, ogromna varnostna luknja je pa to vseeno. In še to: kje ste ponudniki davčnih blagajn, ki že od julija naprej trdite, da imate vse narejeno in vse preizkušeno, da ste najboljši in najcenejši ter da ste sploh in oh? Težko verjamem, da vam programi že delajo, če še testni strežnik ni postavljen, kot je treba. Ali, kar je še huje, delajo vam narobe.

12. november 2015, četrtek

Juan De Nova - Ilha da Inhaca

Celo noč in cel dan ropota motor. Vetra najprej ni, potem se dvigne na 3 Bf med 170 stopinj starboard in 170 stopinj port. Nič ne pomaga, tudi če dvignem jadro. Hitrost se ne poveča, le jadro v valu pljonka-pljonka in je bolj zaprto, kot odprto. Hitrost je temu primerno slaba. In to ravno sedaj, ko se mi mudi. Nisem se še odločil, ali se jutri zapreva v mišolovko in izplujeva v torek ob plimi ali nadaljujeva v upanju, da narediva v povprečju 170 milj na dan in da fronta zamudi za nekaj ur. Če prileti po napovedi ali nisva dovolj hitra, nabaševa na gale force veter v nos. Nekaj, česar si ravno ne želim.

Službeno se mailamo (koliko mailov je kar naenkrat, ko sva se prestavila na satelit!) in gledava filme. Smem loviti ribe, pa že drugi dan nič ne ujamem. In poslušam drdranje motorja. Koliko časa še? Prvi tank je že skoraj prazen. Pa to niti ni toliko problematično, ker sva šele na polovici z gorivom in dveh tretjinah poti do črpalke. Bolj je problematično to, da bom moral menjati olje v motorju (kar sem sicer nameraval šele spomladi, ko se vrneva nazaj). S polnima rezervoarjema goriva naredi Mala slabih 250 ur, to je pa tudi čas menjave olja. Nazadnje sem ga menjal na Sejšelih in sem bil prepričan, da bo dovolj vetra, da ne bo potrebna menjava na naslednjih 4000 miljah, kolikor sva jih takrat imela še pred samo. Pa vetra za Madagaskarjem ni bilo skoraj nič in motorne ure so se hitro naklepale.

13. november 2015, petek

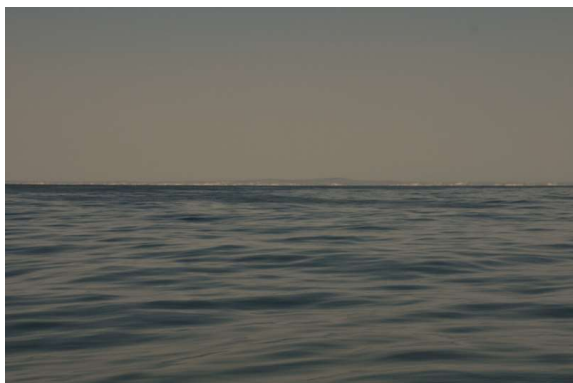
Juan De Nova - Ilha da Inhaca

Ponoči je bilo nekaj vetra in sva dobro napredovala. Če bi šlo tako naprej, priplujeva še pred Vetrom. Pa ne bo šlo, vem. Veter z današnjim jutrom poneha, tok pa pred poldnevom. Obrat povečam na 2200, pa je še vedno občutno premalo. Po napovedi bova imela popoldan in ponoči veter. Veliko vetra, preko 30 vozlov. Vendar od zadaj. Upam da bo avtopilot lahko sam zvozil zadevo. In ker vala ne bi smelo biti več kot dva metra, ker je to lokalni veter, računam da bova lahko hitro

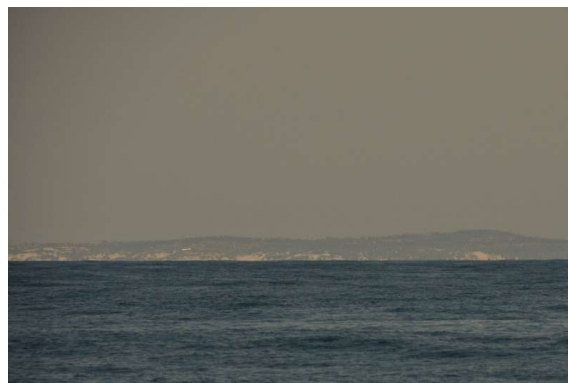
jadrala. Morda tudi na račun mojega spanja. Krvavo potrebujeva hitro jadranje!

Prevetril sem nič koliko variant, pa so vse slabe. Vsega skupaj nekaj ur sva prepozna na dvotedenski plovbi! Podobno, kot se je dva dni nazaj vrinila v vremensko napoved jutrišnja fronta, se je danes zjutraj vrinila še ena, v sredo. Vzorec je silno gost. En ali največ dva dni primernegeta vetra je med frontami. Če se ustaviva v Lingi Lingi, bova tam čakala najmanj deset dni, če se ustaviva v marini v Maputu morda le en teden. Morda. Težava obeh teh mest je v tem, da je dostop možen le ob plimi in torej lahko izplujeva samo enkrat na dan (in enkrat ponoči, kar pa ni ravno prijetno opravilo pri plovbi preko plitvin). Če se ta čas ne ujema s časom prehoda front lahko pri tako pogostem vzorcu enostavno le čakava na naslednjo priložnost. Ki bo, če bo, čez nekaj dni.

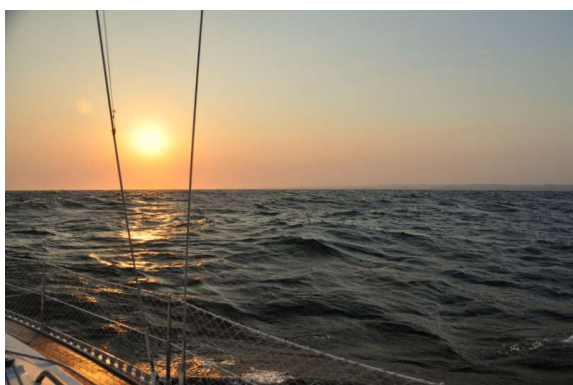
Dopoldan že vidiva Afriko, plujeva tik ob obali. Okoli rta Ponta Zavora dočakava napovedanih 32 vozlov sustained wind (saj ne poznam slovenskega izraza, pri naših marinerotih se to itak ne uporablja, vsi govorijo samo o trenutnem vetru). Torej še nisva bila v gale področju. Ker tiščim do maksimuma, naju en val postavi počez in potem zaorca, sicer je pa Raymarinko vzorno odigral zaupano mu vlogo. In ker sem že omenil marinske jadrance, naj dodam še podatek o hitrosti, 11 vozlov je pokazal GPS. In še realen podatek o hitrosti, ki ga prej omenjena škvadra tako težko razume, 7,5 vozlov. Odlična hitrost, s tako hitrostjo bi naredila 180 milj v enem dnevu.

pa še nekaj današnjih fotk ...

afrika se vidi.....pesek, pesek, ki ga počasi prerašča zelenje

Indijski ocean 2015

Mozambik

14. november 2015, sobota

Juan De Nova - Ilha da Inhaca

Vremenska napoved je držala skoraj v minuto. Z, vsaj za mene, dvema pomembnima olajševalnima okoliščinama. Do popoldneva je pihal ESE in ne S (polkrma, namesto orce) in popoldanski Veter se je spremenil v veter. Večino časa je bilo 5 Bf, le občasno se je veter dvignil na 6 Bf. In, po Murphiju, na napovedanih 7 Bf ravno v trenutku sidranja. Za popestritev sva takrat fasala še močno nevihto z bliskanjem in grmenjem. In tekočo reko izpod neba. Ampak, sploh se nisva

pritoževala. Vesela, da sva jo tako poceni odnesla sva se objela in si takoj nato natočila enha-ta-kratkha. Vesna Bailey in jaz Courvasier. Zaželel sem si sicer viski, pa ga nisva našla in je bil konjak tudi v redu. Vendar, le kje je ta viski? Kdaj smo ga nazadnje pili? Premišljujema in se spomniva: marca na Tajskem, morda?

Po današnji plovbi, ko se je morje redno zlivalo preko palube, je tudi rolajoče sidrišče zlata vredno. Premišljujema in še vedno ne veva kaj narediti. Iti v mišolovko (marino) in prepustiti Malo blatni kopeli ali vedriti za otokom in čakati na lepše dni. Do srede ne moreva zapustiti tega azila, to je jasno že sedaj. Kako bo kasneje, bova še videla. Jutri zjutraj preveriva zadnje vremenske slike in se odločiva.

Mislim, da bo v prihodnje vse lažje. Nisem več single handed! Vesna je zjutraj, medtem ko sem spal, zamenjala uzde. Veter se je obrnil in namesto, da me zbudi z meni tako znanim stavkom "Tone, zdi se mi, da z jadri ni nekaj v redu.", je genovo kar sama premetala. Ej, ko bi bilo tako še kdaj!

otok Inhaca smo gledali ves čas v dežju in močnih valovih...

15. november 2015, nedelja

Ilha da Inhaca

Cincam. Ne vem, kaj naj naredim. Preverim vreme in v naslednjih desetih dneh bodo prehodi fronte vsake dva dni. Preveč na pogosto, da bi vmes lahko priplula do Richards Baya. Najmanj deset dni pa ne bi bil rad v Maputu, še posebej ne zakopan v blato. Danes je lep in miren dan, ponoči bova imela na sidrišču gale, 8 Bf, v sunkih do 43 vozlov. To je precej, vendar je prostora veliko, v globini med 5 in 8 metri pa bi moralo 80 metrov verige zadostovati. Še posebej sedaj, ko imava tako fancy anchor alarm na telefonu. Ne bo pa prijetno, to je jasno. Ampak, to sidrišče je najbližje Richards Bayu in kamorkoli drugam se prestaviva, jutri nimava šans za izplutje do časa.

Jutri dopoldan torej na pot takoj, ko se zadeve toliko umirijo, da bo možno vsaj malo napredovati, verjetno z motorjem in viharo krajšanim glavnim jadrom 50 stopinj na val. Kakšne tri metre ga pričakujem. Bolj ostro skoraj gotovo ne bo šlo brez tveganja poškodb materiala. Popoldan, ko se veter malo umiri in pade na 5 Bf pa bi bilo že fino, če bi začel šteti milje napredovanja. Kakorkoli, če do večera narediva 30 ali celo 40 milj proti cilju, mislim da uspeva s pomočjo toka pripluti na cilj pred naslednjo fronto v torek ponoči. Tak je načrt. Če bo prehudo, se še vedno lahko obrneva in greva v Maputo. Hja, tole jadrnanje okoli Afrike zna biti eno bolj zahtevnih in precej drugačno od tistega, kar sem navajen iz tropov.

Dopoldan zamenjam olje in filtre v motorju. In del olja v sail drive. Nimam ga dovolj za celo menjavo. Na Sejšelih so mi ga prodajali po trikratni ceni. Nisem ga kupil. Pa je tudi tisto olje, ki sem ga izpumpal iz pete še precej v redu, tako da menjava niti ne bi bila potrebna. Vidi se, da voziva na nizkih obratih in saildrive ni obremenjen.

Čez dan se lotim dela, Vesna tudi. Satelitsko kvoto sva letos prvič preseгла, vendar še vedno plačujema manj kot lani. Popoldan pa nedeljsko kosilo. Kot se spodobi. Roštilj, verjetno zadnji v letošnjem letu na Mali.

Kako mirno je danes čez dan...

*popoldne lepo sončno vreme...kot, da ne bi bilo urnebes
včeraj*

zaliv miren in, če ne bi bilo kalno, bi se šla kopati

*peščena obala...celo nekaj motornih čolnov je bilo videti v
zalivu*

*svetilnik, ki nikoli ne sveti ... tako, da ne vem kakšno
funkcijo ima ?*

sedaj takole mirno....zvečer pa spet urnebes...

16. november 2015, ponedelj

Ilha da Inhaca - Richards Bay

Ponoči je prišel Veter. Ne bi mogel reči, da se je tiho priplazil skozi zadnja vrata, kot se običajno izražajo poeti. Ne, kar silovito je udaril. Vse naokoli se je bliskalo, da je bilo kot podnevi. Grmenja se sicer zaradi tuljenja vetra ni slišalo dosti, kar je za moralo posadke dobro. Je pa, ne glede na to, več strel udarilo v morje v neposredni bližini. Močan tok je na sidrišču in ta je rinil barko v eno smer, veter pa v drugo. Rezultat je, da je barka obrnjena skoraj v veter in konstantno nagnjena v eno in isto smer za deset ali petnajst stopinj. Ne pomnim, da bi to že doživel na sidru. Po napovedi je bilo najhuje sredi noči. Slabih 40 vozlov konstantnega vetra (se tako prevede sustained wind?), krepko v področju osmih boforov, s petnajst sekundnimi sunki precej preko štiridesetice. Sidro je odigralo svojo vlogo do podrobnosti. Niti za milimeter ni popustilo.

Z dnevom je vetra še vedno precej preveč, da bi (že tako planirano precej na silo) izplula. Morda ga je deset vozlov manj, kot ponoči, mora pa pasti še za toliko, da bova lahko šla. Vsekakor je bilo nočne energije desetkrat preveč za Malo na odprtem morju. Vetni generator še vedno miruje, tudi zanj je vetra še vedno preveč.

Ob enajstih ocenim, da na odprtem lahko preživiva. Veter bo le še padal in morje se bo le še nižalo. Dan je. Ovijeva se v oilskine in dvignevala sidro. Z italijansko postavitvijo jader odplujeva proti 6 Bf vetra in 4 meterskim valovom. In proti toku. Yanmar daje vse od sebe, pa je hitrost le malo nad 2 vozla. Se pa iz ure v uro popravlja in tako sva v prvih šestih urah naredila dvajset milj. Vesna se tokrat nič ne pritožuje. Stoično se je ulegla v salon in v kinu gleda Umore na podeželju. Enega za drugim.

Italjančka pri konstalaciji jader pozno popoldan zamenja modificiran italjanček. Počasi razvijem še genovo. In ga zvečer še enkrat modificiram. Zvijem obe jadri. Pa jih kasneje spet odvijem in spet zvijem in zjutraj začnem s tretjo inačico, samo z genovo. Edina stalnica je Yanmarček.

Popoldan srečava Aghulas tok. Rešena sva. Z njegovo pomočjo in nesebičnim prispevkom motorja prideva še pred naslednjim Vetrom. Preden se je veter umiril si tega toka niti nisem upal iskati. Tok v eno smer in veter v drugo je recept za visoke, strme in goste valove. In Aghulas še posebej slovi po teh. Že tako so bili valovi precej na ivici kaznenog in sva nekajkrat padla preko vala tri, štiri metre v globino. Res ne bi silil v nesrečo. Materiali so tokrat zdržali. Tudi pripone, sedaj ko sem zamenjal seawavesko škart robo.

Južna Afrika

in celo noč je bilo ...ajoj... in zjutraj je še vedno bilo prehudo ...

sidro je dobro zdržalo vse te hude valove; le ponoči je kapitan šel (privezan!) še enkrat dati varovalo na sidrno verigo

kako drugačen pogled na obalo kot včeraj popoldan, kajne?

Indijski ocean 2015

Južna Afrika

17. november 2015, torek

Ilha da Inhaca - Richards Bay

Noč je bila lepa, jutro tudi. Potem se pa začne. Najprej sramežljivo, 4 Bf. Ob desetih jih je pet in ob enajstih znosnih šest, krmnih vetrov. Tokrat italijanček niti pod razno ni več v igri. Genova se počasi krajša in kmalu popoldan, ko imava 8 Bf in v (15 s povprečenih) sunkih preko 40 vozlov vetra, jo je vsega skupaj nekaj kvadratov. Val je obupen, nekajkrat naju zaorca,

dokler ne prideva v glavni tok Aghulasa. Kar naenkrat je morje (pri 8 Bf vetra!) mirno in Mala samo z viharo skrajšano genovo in nič krajšanim sprayhoodom drsi po vodi s hitrostjo okoli 8 vozlov, po GPS pa malo pod deset (enkrat vidim celo številko 13). Mala je dolga 36 čevljev, da ne bo pomote. Prihod se je iz devete zvečer prestavil na peto popoldan. Odlično! Čisto drugače je v novo lukko pripluti še podnevi.

Ampak. Ob treh se začne temniti in ob štirih je že močno zatemnjeno in začne se bogovski photo session. Nad Richards Bay se spravi nevihta. In v tej godlji midva pristajava. Vse je polno, po dve, tri barke so raftane. Hmmm... Pa vidiva Yolo, ki jih pozna še z Rodriguesa in Mauritiusa in nama pokažejo naj se veževa na pomol, ki je (za čuda) prazen. Papilon s posadko je takoj na obali in tik-tak smo zvezani. Hej, saj poznam pol marine! Tudi Pakia Tea je tu in še kdo. Še več jih je pa v Natal Zulu Yacht Clubu, sosednja marina v lukki. No, izkaže se, da je pomol prazen zato, ker je "Loading and unloading only - for 30 minutes max stop". Ampak o tem bova razmišljala jutri...

Uliva, ko me Yolo popelje na ogled okolice in pove nekaj tistih bistvenih zadev, ki jih mora vedeti vsak prišlek. Med drugim tudi to, da tipična clear-in procedura traja do en teden in clear-out najmanj dva dni (in zahtevajo port to port clearance). Midva sva se nameravala ustaviti pa samo za en dan...

In nato v nalu popijeva vsak svoj špirit, da proslaviva prihod v Richard Bay pred Vetrom, pojeva golaž, ki ga je Vesna pripravila za na pot (pa nekako ni šlo uživati v golažu s polento pri 40 vozlih vetra), in počasi se spraviva na zaslužen počitek. Nocoj ne greva v life. Manjana...

kako piha se vidi po kapitanovi frizuri :) ... kako visoki valovi pa tudi ...

zelo malo je bilo jadra zunaj

18. november 2015, sredo

Richards Bay

Najprej grem pogledat, če je prostor v marini. Je. Odlično, počakat bo potrebno, da odprejo pisarno, se zmeniti za privez in clereance, kupiti denar, s tem denarjem kupiti internet in začeti normalno živeti.

Plani so nekaj, realnost je drugačna. V tej socialni marini, kjer se ne moreš nikamor premakniti, ne da bi srečal koga poznanega, prisluhneva govoricam. Clear-in procedura traja od štiri dni do en teden, clear-out pa najmanj dva dni. V Južni

Afriki se dela port to port clearance. Oups! Midva bi rada odšla jutri, pojutrišnjem. Kaj sedaj? Predlagajo nama, naj se sploh ne prijaviva in se jutri enostavno zapeljeva v Durban. Hja, tako enostavno to ne gre, port kontrolorki sem se včeraj javil in si je zapisala naše podatke. Saj, če nihče ne bo preverjal, bo v redu, če pa bo, imava lahko problem. Za povrh ne dela bankomat in trgovinica z internetom tudi to dopoldne ne bo ničesar prodajala. Altrove menja Vesni nekaj denarja, da bo imela vsaj za kruh. Južna Afrika, kaj si to ti?

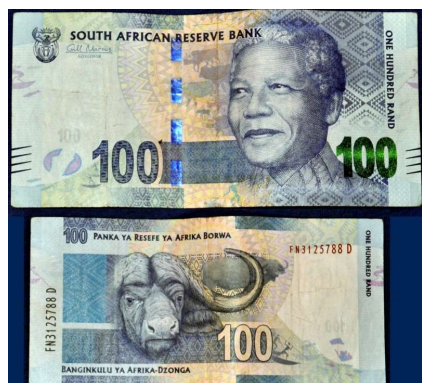
Pa se zadeve počasi začnejo razpletat. Najprej mi sosed pokliče naftarja in v uri je kamionček pri Mali. Natočimo kolikor pričakujem, da je bomo letos še potrebovali, bolj enostavno to ne bo šlo nikjer. Le malo kasneje pride punca iz imigracije in v petih minutah so štemplji v potnih listih. Še preden je to storjeno se mimo pripelje še ena stroga punca, carinica. Slučajno je tukaj. Teta iz marine jih še ni uspela poklicat, je silno zaposlena. Ob desetih dopoldan smo klirani. Ah ja, marinske govorice... Tudi bankomat začne delat in internet se da kupit. In na ponton se bomo tudi prestavili in postali polnopravni člani skupnosti.

No, ne bomo. Veter nas tišči k pomolu in pripravljam štrik, da nam bo sosed pomagal izpluti, ko da beseda besedo in vsi po vrsti naju prepričujejo, da naj raje ostaneva tukaj do jutri, ko se lahko prestaviva na najboljše mesto v marini. Sosed namreč odhaja v Durban. Ko se je pred nekaj tedni pol marine potopilo, on še sapice ni čutil. In za povrh je tisti privez zastoj, marina se pa plača. No, naj bo tako. In potem se jaz lotim dela, Vesna pa vsa premražena z vročino pod odejo in zaspi kot otrok. Ja, oba sva utrujena od zadnjih nekaj dni, zelo utrujena. Vse se je sicer izteklo čisto brez težav in kot po urniku, adrenalin pa vseeno šele sedaj počasi odteka in v žilah ga nadomeščajo druge substance.

Alkohol, recimo. Ko se zvečer usedeva v marinsko oštarijo in preveriva cene, se mi spomin vrne slabih deset let nazaj. Ja, še vedno je tako! Buteljka prvovrstnega (južnoafriškega) širaza stane v oštariji v marini 70 randov (v prevodu: slabih 5 evrov). Polkilski T-bone z vsemi prilogami pa enajst evrov. T-bone je bil moja hrana, dokler nisem v zadnjih desetih letih pod tem imenom jedel slabo meso za poštene denarce. Bil sem že čisto prepričan, da sem si le domišljal, da je to dobro meso in sem po oštarijah preklupil na druge zadeve. No, danes sem ugotovil, da je moj spomin še čisto v redu. Tako dobrega in obilnega kosa mesa nisem jedel že leta. Razen! Razen v birtiji Pr'Rajku. Ta nastopa izven konkurence. Tam se sredi zime je božansko meso iz roštilja v kaminu. Ampak, da si sploh lahko domišljaš, da bi lahko bil gost te oštarije, moraš najmanj osebno poznati oštirja. In ta privilegij ni dan vsem smrtnikom. Hja, Quod licet lovi, non licet bovi.

južnoafriški denar ...nekaj od teh

na vseh novih bankovcih je vedno tudi pokojni Mandela (decembra bo dve leti odkar je umrl) - domačini so še vedno zelo ponosni nanj...

19. november 2015, četrtek

Richards Bay

Jutro je popolnoma mirno. Vsaj kar se tiče vremena. Kar se tiče kravala, ga naredi Američan ob štirih zjutraj dovolj, da nisem več zaspan. Izpluje v Durban in pri tem je obilo kričanja, mahanja in kolovratenja. Trudim se zaspati nazaj, pa ne gre. Tudi prav, bom pa vstal. Spravim se kuhat kavo in - zmanjka plina. Ni druge, kot da se prestavimo in priključimo na župco. Kavo si potem skuham na elektriki. In spet je lepši dan...

Čez dan se zavlečem v zadnjo kabino, si položim komp na noge in delam. Mir je, temperatura je idealna, elektrika teče po žicah. Kar nekaj sem naredil do večera. Vesna najprej po netu preveri kje bi lahko kupila plinske jeklenke in potem se odpravi v šoping. Ni bil uspešen, kar se tiče nakupa novih bombul, se je pa zato zmenila za filanje starih zarustanih kampingazk. Še bolje! In si ogledala od znotraj miljo krat miljo velik šoping mall. Podrobno ogledala.

Noč je že, ko se odpraviva na večerjico. Včerajšnji T-bone mi ni dal miru. Slučajnost ali pravilo? Pravilo! Preverjeno. Namesto k Porkyju, zavijeva k Jacku. Meso spet odlično, omaka malo bolj ameriška (in torej ne ravno gurmanska). Ampak, cena. Cena je smešna. Sedem evrov za pol kile od kuharja odlično obdelane krave. Enokilska porcija stane pa deset evrčkov. Samo. Še pol kile mesa sem s težavo spravil vase, ni mi jasno, kaj bi počel s kilo. Vesna si naroči kilo škampov za enajst evrov. In ne uspe vsega pojesti. Vinček je kot včeraj, poceni in dober. In nisva kar tako v eni birtiji. Na Waterfrontu sva, kot bi jedla v Piranu pri Papigah (če še obstajajo).

privez v Richards bayu, ki ni marina-poleg varnega brezplačnega priveza ima elektriko in vodo zastonj

za en euro dobiš približno 15 randov; smešne cene pijače

na whaterfrontu je polno oštarij, pubov

motoristi se radi zbirajo na tem koncu in navijajo motorje do konca....

20. november 2015, petek

Richards Bay

Včeraj pozno popoldan sem objavil dopolnila in danes dopoldan že sprejemam pripombe. In jih upoštevam. Še nekaj drugih dopolnil in iskanje napake pri eni stranki, pa je dan mimo. Net dela odlično. Do slovenskega strežnika je boljša povezava, kot iz Ljubljane preko 3G.

Vesna je bolj produktivna. Uspe nafilati plinske bombule, kar nama je zadnjič uspelo daljnega leta 2014. So preveč zarjavele, povedo vsi. No, tile tukaj ne delijo splošnega mnenja. Dve sta polni, tretje pa tudi midva nekako nisva želela dati polniti. Kar je preveč, je le preveč. Še vedno ne morem pozabiti Sejšelov, kjer bi nama za small money pobarvali (zarjavele) jeklenke in potem bi jih hoteli polniti. Razen fasade, bi bilo še vedno vse enako. Zarustano. Barabe. Ampak,

tudi prav, samo kaj, ko je za pohrvatene Sejšelce small money nekaj sto evrčkov. Pol mesečne plače njihovega uradnika.

Če je šlo dvakrat v redu pri večerji, še ni rečeno, da bo šlo vedno. Preveriva še pri meksikancih. Vesna rebrca, jaz švajnehakse. In flaško širaza. Količine so ogabno velike, okus tak, kot mora biti. Nekateri bi sicer rekli, da je trditev s tremi uspelimi in neodvisnimi poskusi dokazana, vendar tako govorijo le šarlatani. Midva, ki dava veliko na znanstvene dokaze, se s tako pavšalno trditvijo ne zadovoljiva. Za naju še ni dokazana. Še bo potrebno preverjati kakovost oštarij!

Za ob osmih zvečer je bil napovedan prihod SW gale. Ura je osem, bliska se in grmi, barke so postrani in najbolj izpostavljeni ponton se začne premikati proti plitvini. Dokler ga ne zaustavi remorker. In potem ga nekako učvrstijo. Kako jim je to uspelo, bova raziskovala drugič, iz oštarije se ponoči podrobnosti niso videle najbolje. Vsekakor pa sva hvaležna bivšemu ameriškem sosedu za nasvet in se nisva prestavila v marino na ponton. Tako sva privezana na zavetrni strani betonskega pomola, ki je ob oseki dober meter nad nivojem palube Male. Pri nas nič ne vleče, petdeset metrov dalje se pa pontoni potaplajo...

steklenica, sicer malo starejši letnik, Shiraza, ni razočarala

skoraj kilo je imela ta kračka, hrustljivo zapečena - če pa se tukaj v JAR kapitan ne bo najedel mesa.... :)

moja rebrca odlična: niti kančka ni bilo maščobe na njih; le zakaj v SLO ni možno dobiti takih? ...kakorkoli, današnja svinja pri obeh odlična!

in ravno zaključila z večerjo, ko je prihrumel močan veter (fotko sem si sposodila)

in začeli so se podirati pontoni kakšna sreča, da smo ostali ob zidu in nisva šla v marino

21. november 2015, sobota

Richards Bay

Jutro postreže s fotkami na fejsnbuku. Scraatch je privezan čisto zraven pontona, ki se je potopil. Pa sploh ni bilo "tako strašno veliko" vetra po merilih nekaterih pomorcev. Scraatch je nameril najmočnejši sunek "vsega" 47 vozlov. Hja... Včerajšnja vremenska napoved je napovedovala 4 Bf in sunke precej pod 30 vozli. Za danes nam obljublajo 8-9 Bf. In sunki so ... inshalah. Ufff... Res dobro, da sva varno parkirana. Sinoči ne verjamem, da je bilo pri nama kaj več, kot deset, morda petnajst vozlov. In danes vidim migracijo bark. Vse naokoli se raftajo, vsi bežijo iz marine na varnejša mesta. Če samo pomislim, kako bi bilo, če bi barko pustila v tej marini brez nadzora za mesec ali dva in odletela domov. Brrrr...

Dopoldan je delaven in večino zadev sem spravil pod streho, sedaj si lahko privoščim malo oddiha. No, tako sem mislil. Pa ni bilo čisto po planih. Čakalo me je namreč znanstveno raziskovalno delo. Bilo je kar naporno. Toliko dobre hrane in dobre pijače je na meniju, jaz se moram odločiti pa samo za eno... Vesna je naročila tri različne sušije in je kelner kar hotel zaključiti zadevo. Nekako ni mogel razumeti, da je to samo zanjo, jaz bom pa eno manjšo kračkico, tako dvokilsko. Tudi nekako mu ni šlo v lajstre, da poleg flaške širaza naročiva še flaško vode. Za (skoraj) isti denar. Voda je San Pelgrino, vino pa iz kleti Robertson. Očitno je italijanska voda tako dobra kot južnoafriško vino. Kako dobro mora biti šele italijansko vino! Kakorkoli, še en v verigi dokazov, da se na tem koncu sveta dobro obedi, če si pod streho. Dobesedno. Drugje dežuje. Uliva. Voda se preko pomola v morje zliva v potokih.

Nikamor se ne da iti, le v kino lahko zavijeva. Rečeno storjeno.

jutranje fotke iz marine Tuzi Gazi je naredila iz barke Scraatch ...

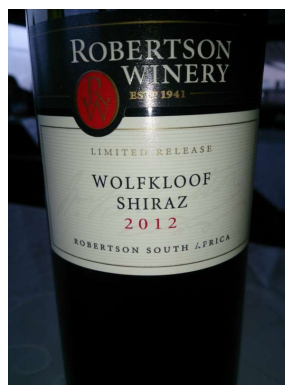
pontoni pod vodo

res dobro, da sva ostala na zidu, pa čeprav je malce zoprno hoditi gor in dol

dopoldne preden sva midva prišla pogledati tja situacijo, so že skoraj vse popravili

pri kočerji pa ena flaška shiraza pri hrani ni bilo časa fotkati :)

22. november 2015, nedelja

Richards Bay

Če se danes klirava, lahko jutri zjutraj izplujeva. Vreme to dopušča. Pa si premisliva. Danes greva po rentiča in malo naokoli. No, kot že nič koliko krat, se tudi današnji načrt izjalovi. Najprej prideta na obisk Katalonca z Badoca. Francesc je imel včeraj rojstni dan in Barca je premagala Real v Madridu štiri proti nič. Vzrok za slavlje! Kot vedno, se potem na klepetu in kafetkanju pridružijo še drugi in ura je blizu dvanajst, ko končno uspeva poklicat taksi in se odpeljat na letališče po rentiča.

Ampak. Rentičarji imajo pavzo za (nedeljsko) kosilo. Jasno, planirala sva, da prideva precej bolj zgodaj. Eni se vračajo na delo prej, drugi kasneje, vsi pa povedo enako: no cars today. Mogoče jutri. Manjana, kaj čmo. V taksija pa nazaj na akademsko delo. Spet študirava in analizirava Jacka in spet je odlično. In obilno. Vesna se zadovolji s kilo king prawnov, jaz s pol toliko rumpsteaka. Jeva drago, če bi šparala, bi naročila kilsko kračo za dobre štiri evre. Spečeno in postreženo skupaj z vsemi prilogami in to v spodobni birtiji na nobel lokaciji.

Po kosilu delava uradne službene zadeve in zvečer gledava filme. Japonske grozljivke. Trilogijo...

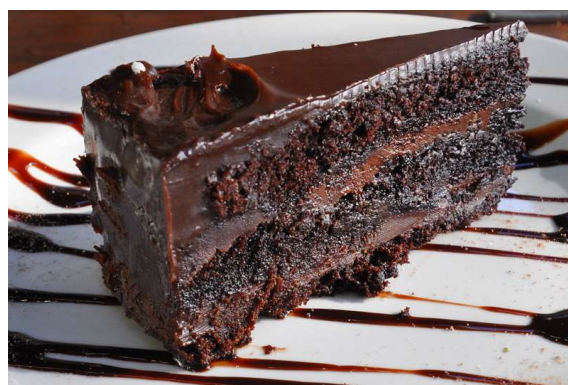
današnja kočerja...odlični škampi z dobro omako (le čebulo sem morala stran brcati), za 1kg sem plačala dobrih 9 eurov

kapitanov rumpsteak (samo meso!!) je imel samo pol kg + priloga dobrih osem eurov

cenik - samo nekaj od ponudbe; R je rand, za en euro dobiš približno 15 randov

ampak očitno je bilo pol kg mesa premalo, pa si je omislil še čokoladno tortico :)

čez vikend imajo živo glasbo pet metrov stran od Male ... je pa zanimivo kako hrupni so beli ljudje po oštarijah

23. november 2015, ponedelj

Richards Bay - Kloof

V dugo gre bolje. Nekaj časa. Zjutraj na netu najdem avto za 15 dolarjev na dan. To bo to. Usedevala se v taksi in (spet) na letališče. Pri Dollarju najprej ne vedo nič o rezervaciji, ko jim pokažem kodo, je v redu. Ampak. Ne vedo nič o zavarovanju. Vsaj uro se pogovarjamo, telefonarimo naokoli in na koncu složno ugotovimo, da avto sicer je zavarovan, ne nudijo pa zavarovanja proti tretji osebi. Preveriva pri ostalih, nihče ne nudi takega zavarovanja. Hmmm... Prva dežela na najini poti, da ne poznajo zavarovanja, ki se pri nas imenuje "obvezno". Malo premišljujeva, pa se nato le odpeljeva. Brez zavarovanja.

V Durbanu se popoldan ustaviva na klepetu s Paulo. Kaj več kot to, naju velemesto ne zanima. Tu sva bila pred leti in nič bistvenega se ni spremenilo od takrat. Kmalu greva dalje in po nekaj učenja novega vmesnika na guglovih mapah najdeva prenočišče.

In nato skočiva še v Mozambik. Danes sem se odločil za podlo potezo, nepričakovano sem menjal okus. Naročil sem belo

vino in ribo. Ampak, oštir je še bolj zvit od mene. Prelisičil me je z odlično dorado. Čeprav mahi mahija jaz najbolj ne cenim in so imeli mojstri kuharji kar težko nalogo, so jo briljantno izvedli. Skoraj polkilski file v peri peri in kokosovi omaki in kot priloga riž, kuhan v kokosovem mleku. Vesna je navdušena nad jetrcam v limonini omaki za predjed in kosom mesa v obliki bifteka za glavno jed. Tokrat je glavni pivec ona, čeprav mi kelner zagotavlja, da smem voziti z do 2% alkohola v krvi. Hja, najbrž ni šofer. Če bi bil, bi vedel, da je tako alkoholiziran človek že skoraj mrtev. Kakorkoli, en kozarček je bil nocoj zame dovolj. Držim se starega dobrega pravila. Don't drink and drive, take joint and fly!

pot naju je vodila mimo neskončnih njih sladkornega trsa na rdečkasti zemlji

na fotki posekana njiva dreves s čimer se tudi zelo veliko ukvarjajo

center Durbana

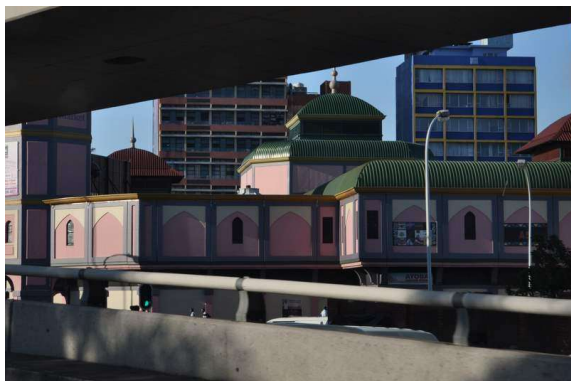
marina Durban

po dveh mesecih smo se spet na kratko srečali s Paulo

promet v centru Durbana

tudi džamij se ne manjka

danes pa belo vino

Indijski ocean 2015

Lesoto

24. november 2015, torek

Kloof - Sani Pass - Underberg

Underberg je mestece v vznožju Zmajevih gora. Razen imena, nima nič skupnega z istoimensko pijačo. To je iztočnica za izlet v Lesoto. Na Sani Pass vodi cesta, ki so nama jo Badočani predstavili kot 4WD only. Rentava torej 4 WD. In šoferja, simpatičnega Lesotovčana po očetovi in Zuluja po materini strani. Kasneje se sicer izkaže, da bi šlo po tej cesti tudi z našo (nezavarovano) Micro. Je pa iz drugih razlogov tako še bolje. Nimava viz za Lesoto. Pa se baje da priti preko meje tudi brez viz, če mejnemu policaju vse skupaj ustrezno obrazložiš. Deset evrov stane obrazložitev, ne glede na to kaj govoriš. Najin šofer, Serpi (Šerpa po naše), zadevo obvlada v nulo. Prispemo na mejo, Vesna v foto safari, jaz malček na ogled okolice in Šerpa k policajem. Najinih obrazov ne potrebujejo na ogled. Ne mine pet minut, ko so pasoši (lepo poštempljani) spet v najinih rokah. Welcome to the Kingdom of Lesoto!

Sani Pass, destinacija na seznamu svetovne dediščine, je res vredna ogleda. Divjina Drakensbergov je čudovita. Peščenjaki spodaj in vulkanske kamnine zgoraj, da naravo, ki je podobna Velikemu kanjonu v Koloradu. Le da je tukaj vse zeleno, soteska okoli reke Kolorado pa precej puščavska. Res zelo lepo. Kar stal bi na vrhu in gledal v dolino. In ko se povzpneš na ta prelaz po obupni cesti, te pričaka ravnina (spet tako, kot pri Grand Canyonu). In pričaka te popolnoma brezhibna nova, moderna cesta. Popolnoma brez prometa. Stara je vsega 4 mesece. Vsi prometni znaki so še bleščeči, talne oznake brezhibne. Nič ni poškodovano (kar je skoraj izjema glede na katero koli cesto, kjerkoli na najini poti). In to v eni izmed najrevnejših držav na svetu. Darilo Kitajske...

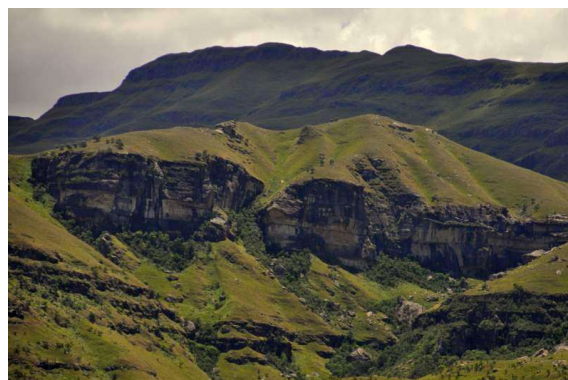
Danes sva edina turista na tem koncu sveta. In ker sva prišla v Underberg relativno pozno, sva tudi v Lesotu malo kasneje, kjer v obmejni vasici vsak dan turistom spečejo kruh na tradicionalen način, v posodi, zariti v oglje iz posušenih kravjekov. Tudi danes. Ampak, danes celo dopoldne ni bilo nikogar. In kako se je potem teta z živo rdečim (verjetno pobarvanim) jezikom razveselila, ko pridemo. In ji pustimo tri evre napitnine. Očitno preveč.

Vendar to ni bil primarni razlog, da sva zavila v Lesoto. Ne! Osnovni motiv je bil obisk najvišje ležečega bara v Afriki. Pa tudi najvišji bar v Afriki ne bi bil tak izziv, če ne bi imel določene nadmorske višine 2874 m. Nekaj metrov nad špičko Aljaževega stolpa vrh Triglava sva torej lebdela in pila lesotsko pivo. In za kosilo jedla odlično meso in ribe. In si ogledovala smučarske eksponate, obešene po stenah. Ja, Lesoto premore smučarski center. In po kosilu sva stala nad previsom in zrla v globočino pod seboj...

In ko sem že omenil hrano. Z današnjim dnem bom prenehal s študijno obdelavo te tematike. Večerja v Underbergu s kravo in antilopo na krožnikih ter širazom v kozarcih je bila spet odlična. Le bledoličnik z bedžem "manager" je bil rahlo čuden. Pa se z Vesno nisva mogla uskladiti ali zato, ker je bivši programer ali zato, ker je imel za ime Vesnin dekliški priimek. Justin. Ampak ne glede na vse skupaj, Južna Afrika je pri meni že drugič položila izpit. Nobenih dodatnih testov ne potrebuje. Le vsakodnevno uživanje v hrani. Bo pa pri sladicah počasi potrebno preklopiti iz tortic na jastoge. Tako, kot sva to naredila pred desetimi leti...

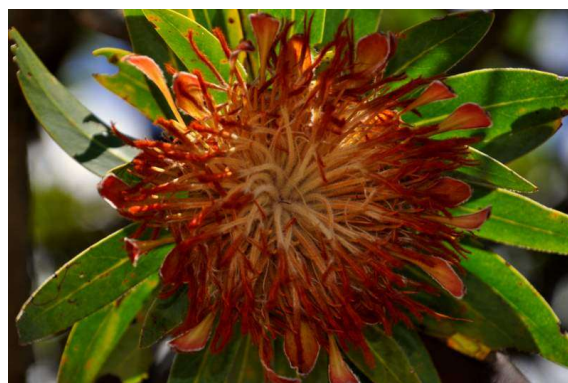
le kako mu je uspelo takole zleteti s ceste? in kdo ve kakšno zavarovanje ima ?

Drakensberg

na koncu vožnje je šofer priznal, da verjetno zato ne asfaltirajo ceste, češ, da je bolj safari stil in bolj vznemirljivo

Protea, roža južne afrike (na drevesu)

najin 28.letni šofer, ki govori 4 jezike

no, pa smo na vrhu

in čez mejo, v Lesothu lepa asfaltirana cestaKitajci so jo zgradili štiri mesece nazaj

madam iz Lesothu ima souvenir trgovinico

tako visoko pa še nismo bili v pubu

in v pubu dobiš od vina, piva in žganih pijač

no, po taki cesti smo se vozili gor in dol

tem hribom se menda reče dvanajst apostolov

Indijski ocean 2015

Južna Afrika

25. november 2015, sreda

Underberg - Richards Bay

Dopoldne je delovno. Motnje pri Vodacomovem internetu nadomesti hotelski net. Potem pa počasi proti barki. Dobrih 400 km je imava pred sabo. Štiri ure po guglovo.

Ustaviva se na zulu plesih nekje na pol poti. Najprej prizorišče iščeva po spominu. Jaz mislim, da sva se mimo enkrat že peljala. Pa moj spomin ni najboljši, prospekt v predalu in guglove mape imajo boljšega. Prispeva ravno prav, da imava pred predstavo čas za mailanje in nakup souvenirja. In potem na šou. Najprej sva sama, potem se nama pridružijo trije Novozelandci, dve Indijki in en kot papir bel fant, očitno pravovernega angleškega rodu. Dobro, torej ne bo predstava samo za naju. Pa se vse skupaj začne. Bolje, da se ne bi! Tako slabega plesa, tako brezčustvenega, tako neusklajenega nisva videla še nikjer. Za bobnom (ja, ednina!), kot edinim glasbilom (spet ednina) je sedela zdolgočasena punca (ednina), ki je med nastopom malček celo zehala. Fantje so bili sicer mladi in čedni, punce pa, no ja. Bolje, kot z besedo "punce", bi jih opisal kot "precej okrogle starejše gospe". V kratki, pol ure trajajoči predstavi plesa skoraj ni bilo, le malo skakanja na in s prizorišča ter nekaj govorjenja. Skratka, stran vržen čas, če že denarja ni bilo veliko. Bolje, da vse skupaj čim prej pozabim. Še posebej mi iz spomina ne sme izriniti čudovitih predstav, ki sva jih doživela po Pacifiku. Novozelandci so enkrat celo zaploskali, ampak oni niso merilo, oni so itak od doma navajeni na nategunce.

Še transport domov, pa na večerjo in za računalnik. Furs je objavil spremembe tehnične dokumentacije za davčne blagajne. Res neverjetno, kakšni vedeži so pri ponudnikih, ki so vse skupaj imeli delujoče že sredi leta. In ja, še vedno čakam Fursov odgovor kdaj bodo uredili DNS, da se bo njihove certifikate sploh dalo preveriti in izvesti testiranje celega postopka.

notranjost hiške v Sani pass lodge - cena najema je od 100 eurov naprej ...

klobuk je tudi nacionalni znak saj ga vidiš tako na zastavi, reg.tablicah itd.

za souvenir so prodajali tudi predpasnike; samo cene vseh spominkov so bile NENORMALNE

ovčji pastir v Lesotho

hiške v Lesotho

pusta pokrajina na vrhu Lesotho je primerna za koze, ovce

zulu dance, ki sva si ga ogledala v 1000 hills področju; bobnarki je bilo malce odveč delati

gibčni so pa bili!

marsikje na tem koncu najdeš še hiše narejene iz blata

ob dežju je pa malce mokro

novodobne hiške

brez novodobne opreme bi težko obdelovali neskončne površine njiv

26. november 2015, četrtek

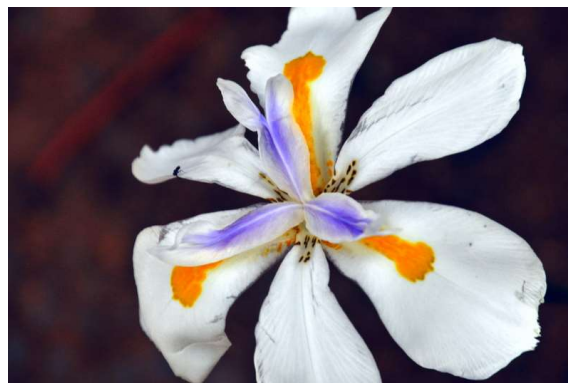
Richards Bay

Vsak po svoje preživiva dan. Vesna šopingira, in odda avto, jaz sem na netu in on-line s Slovenijo. Šele proti večeru združiva interese in se skupaj odpraviva v še eno izmed oštarij v marini. Spet nekaj novega, danes so to cene. Za kilogramsko kračo, obilno porcijo peri peri jetrc in buteljko širaza znaša račun dvanajst evrov. V marinski restavraciji...

Preverim vreme. Jutri bo vetrovno, in ne bo možno nikamor, v soboto se nama ponuja daljše vremensko okno, po sedanjih vremenskih napovedih cele tri dni. Morda bova lahko katero izmed luk na poti preskočila. Povsod sva že bila in kaj novega ni za videti.

še ena fotka zulu plesa

pa še nekaj tukajšnjih rožic

šolarji imajo tudi tukaj uniforme

vidiš kar dosti ljudi, ki se vozijo v kasonu

Underberg; drugače pa najbolj pogosta trgovina v JAR je trgovina s pijačo ... teh je res ogromno

poleg krav so pogosti tudi konji

krave so menda uvožene iz Holandije, krave mlekarice

27. november 2015, petek

Richards Bay

Jutri izplujeva. Vesna se odpravi po clearance, pa jo že takoj v startu ustavijo. Kje je pa kapitan, zakaj pa ni on prišel? Kapitan ima druge zadolžitve pri pripravi izplutja, papirje lahko naredim pa jaz, mar ne? Nikakor, na immigration mora priti cela posadka. Da nas vidijo. Ah, ja... Prekinem delo in v taksi, da se puncji pokažem za pet sekund. Birokrati! Potem urediva skupaj še carino. Kar gužva je, štiri posadke smo hkrati tam, vsi bomo izpluli jutri. Vesna potem sme sama skenirati in poslati papirje na port. Še dobro, da niso preverili in rekli da ne velja, ker jih nisem poslal jaz...

Še zadnja večerja v Richards Bayu in mailanje do poznih ur. V načrtu sem imel sprehod do Zulu Yacht Cluba, pa se mi ni izšlo. Več kot deset dni sva bila v Richards Bayu, pa niti enkrat nisva bila tam. Naslednja dva dni na plovbi bom poskusil, da ne bom delal nobenega izmed službenih to-dojev.

še naša zastava na Mali je lepše ohranjena ... očitno tudi tam hudo hudo piha...

ob oseki je bila barka nižja 1,6 m - tako, da sem pomol videla, ko sem krepko gor pogledala

in jasno, ko sem hotela na obalo, je bilo treba dati lestev, da sem sploh uspela zlesti gor

pa še ena scena iz zulu plesa

28. november 2015, sobota

Richards Bay - Port St. Francis (1. dan)

V prvih dvanajstih urah sva preplula vsega skupaj 55 milj. Na tiho sem računal na stotko, saj imava vendar Agulhasov tok s seboj. Piloti omenjajo tri vozle in občasno celo do šest vozlov - v pravo smer. Pa se ni izšlo po načrtih. V prvi uri sva pridelala celo minus, ko sva plula iz luke, potem sva imela pričakovani obobalni proti tok in ko sva končno prikolovratila do Agulhasa, sva fasala nenapovedan veter v nos in proti toku ter s tem povezane zmešane valove, ki so pogosto Malo čisto ustavili. No, veter se je umiril. In takrat se je umiril tudi tok. Pa ne za dolgo. Kmalu je spet lepo tekkel. Tokrat proti nam. A-ja-ja-jaaaah...

Mimo Durban sva plula šele krepko po sončnem zahodu, ob desetih zvečer. Pa bi morala že popoldan, če bi bilo na tem svetu kaj pravice. In bi morala imeti net med plovbo, pa so nama tudi to pravico odvzeli. Šele čisto ob obali se lahko za silo priključiva na 2G.

29. november 2015, nedelja

Richards Bay - Port St. Francis (2. dan)

Pa sem ga dočakal! Po morbidni noči z iskanjem Vodacomovega signala in plovbo tik ob obali v protitoku sva zjutraj zajahala Agulhas. Najprej se je tide arrow zmanjšala in potem počasi obrnila tako, da je končno kazala naprej. Najprej pol vozla, potem vozle, pa dva, tri, štiri, ... Največja številka, ki sem jo videl, je bila štiri in pol. No, dvanajsturno povprečje je nižje, pa še vseeno odlična dva vozla. Izračun trenutnega toka temelji na podatkih, ki so polni pogreškov in trenutne vrednosti so precej tako-tako. Ampak, dva vozla v povprečju preko pol dneva, ja, to je za Malo ogromno. To pomeni na dan podarjenih okoli petdeset milj in namesto 150, jih v kalkulacijah lahko nastopa 200, kar je že številka za dvakrat večje barke. In res, v dvanajstih urah sva proti cilju naredila zavirljive 103 milje. Od tega jih je tok naredil 24.

Če bi imela idealni veter bi jih zagotovo še več. 6 Bf, občasno 7 Bf krmnega vetra je za Malo enostavno preveč. Če jadro ni skrajšano na vsega nekaj kvadratnih metrov nas nekaj metrske valovi poženejo preko 8 vozlov in spremenjen navidezni veter ter val, ki se zlomi za krmo je recept za zaorcanje. Jadro je tako skrajšano toliko, da hitrost po vodi nikoli ne pride preko sedmice in je zato večinoma pod šestico. Vendar je bila zaradi toka številka, ki prikazuje SOG nekaj ur skupaj neprekinjeno dvomestna, za sekundo enomestna in spet minuto ali več dvomestna. Kaj takega Mala še ni doživela. In sploh nisva hitra, osem bark sem naštel, ki so naju prehitele. Ok, so bile večje in konstrukcijsko drugačne, da lahko

razobesijo vse cote, kar jih imajo, ker jim smer tudi pri visokih hitrostih drži kobilica. A vseeno, midva sva najpočasnejša. Večina nas je danes že opremljena z AIS in je prav zanimivo gledati, kako plujejo drugi.

Ima pa ta selitev narodov eno pomanjkljivost. Vsi bomo hkrati navalili na isto mesto in se potegovali za isti prostor v prezasedeni luki. In midva bova zadnja. Sicer pa sploh še ne vem, kam bi šla. Durban sva že izpustila, East London bova tudi. Morda se ustaviva v Port Elizabethu ali pa jo mahneva do Port St. Francisa. Dalje ne moreva, v torek naju čaka SW gale in se morava nekam potuhniti vsaj za dan ali dva.

mimo naju je šla, prav lepega metuljčka je imela

takole pa so danes kazali instrumenti

30. november 2015, ponedelj

Port St. Francis (3. dan)

Noč je bila prijetna, veter je upadel na znosnih 5-6 Bf krme in namesto internetu, sem dal prednost toku. Plujeva okoli 25 milj od obale, zato ne potrebujeva dežurstva. Tako daleč so le velike ladje, ki so vse opremljene z AIS, pa tudi radarski odboj je garantiran. Agulhas naju pospeši za 3-4 vozle. Odlično!

Pozicijo beleživa dvakrat dnevno, ob šestih zjutraj in ob šestih zvečer. S tem imava podatek o prejadrani poti, ko sva budna in ko spiva. In seveda, zabeleživa vsak pristanek. Tako delava že skoraj od vsega začetka in izkazalo se nama je kot optimalno. Zakaj to pišem? Zato, ker je pri Mali 24 urno povprečje vedno od šestih zjutraj do šestih zjutraj naslednjega dne ali pa od šestih zvečer do šestih zvečer naslednjega dne in ne najbolj optimalnih 24 ur. In tokratno povprečje je nekaj posebnega. Mala je v 24 urah prejadrala 217 milj! Merjeno na podlagi pozicij, distance over ground, torej. Rekord, ki ga bo težko izboljšati. No, resnici na ljubo, prav velikih zaslug za to nimava, distance over water je povsem običajnih 152 milj. Agulhas nama je dodal celih 65 milj ali 2,7 milje vsako uro. V povprečju. Hvala, Agulhas.

Tako daleč na odprtem sva, da niti telefoni ne delajo. Mislil sem poklicati v marino in preveriti ali imajo kaj prostora, pa ne gre. Premišlujem, če bi Port Elizabeth spustila in se ustavila šele v Port St. Francisu. Jutri zjutraj sva tam in jutri ob osmih dopoldan tisti konec sveta preide fronta. Današnja napoved pravi, da ne bo prehuda in bi lahko v skrajnem slučaju preživela tudi v zavetrju rta na sidru pred luko. V sredo pa dalje. Ampak. Odločila se bova zvečer, ko prijadra do Port Elizabetha.

Današnje dopoldne je bolj kot ne brez vetra, popoldne pa se naredi prijetnih 5 Bf (neprijetne) čiste krme in SOW je manj kot 6 vozlov. Tudi od Agulhasa se počasi poslavljava. Manj kot vozle ga je še in pri Port St. Francis ga bo čisto zmanjkalo. Škoda. Lepo je bilo gledati milje, kako so brzele mimo. In lepo se je bilo tudi srečati z velikimi tankerji, ki plujejo počasneje od majčkene barčice. Plujejo pač v napačno smer. AIS v trenutku pozdravi vse komplekse. AIS kaže SOG. In Mala je bila druga najpočasnejša barka. Včeraj popoldan sva pustila za sabo eno, točno tako veliko, kot je naša. Kako so te številke izgledale šele pri ostalih!